

A sáfár szokásai

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 12:35-48;

Apostolok cselekedetei 3:21; 1Korinthus 9:24-27; Efezus 5:15-17;
Kolossé 3:23; Jakab 4:14

„Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által? Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól! Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened” (Zsolt 119:9-11).

Szokásaink nyilvánvalóvá teszik céljainkat és életünk irányát. Az a sáfár a leghűségesebb, aki jó szokásokat alakít ki. Dánielnek szokása volt a naponkénti imádság (Dán 6:10), Pálnak pedig az, hogy a zsinagógába járt (ApCsel 17:1-2). A következő tanáccsal is szolgál az apostol: „*Ne tévelyegjetek. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok*” (1Kor 15:33). A rosszak helyett jó szokásokat kell kialakítanunk.

„Azok leszünk egyszer és mindenkorra, amivé a szokásaink tesznek bennünket. Aki jó szokásokat alakít ki és minden feladatát hűségesen teljesíti, fénysugárként él, beragyogja mások ösvényét” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyásgátételek a gyülekezetnek]. 4. köt., 452. o.).

Az áhított jutalom megszerzéséhez egy szokás követésével vezet a legrövidebb út. A szokás lényünkbe vésődött döntés. Vagyis ha azt követjük, szinte még gondolkodnunk sem kell, csak tesszük, amit korábban eldöntöttünk. Egy szokás lehet nagyon jó vagy nagyon rossz, attól függően, hogy mi az, amit tesz. Ezen a héten olyan kiváló szokásokat fogunk megnézni közelebről, amelyek segítik a sáfárt Isten munkájának végzésében.

SZOKÁS: ELŐSZÖR ISTENT KERESD!

Mindnyájunknak vannak szokásaink. A kérdés csak az, hogy milyenek. Jók vagy rosszak? Az összes jó szokás közül egy keresztény számára az a legfontosabb, hogy mindennap először Istent keresse.

„Minden reggel szenteljétek oda magatokat Istennek, lelketeket, testeteket és elméteket egyaránt! Alakítsátok ki azt a szokást, hogy egyre inkább odaszánjátok magatokat a Megváltónak és egyre mélyebben bíztok benne” (Ellen G. White: *Mind, Character and Personality* [Ertelem, jellem és személyiség]. 1. köt., 15. o.)! Ezzel a szokással egészen biztosan a szoros kapun lépünk majd be, ami az életre vezet (Mt 7:14).

„*Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem*” (2Móz 20:3) – mondta Isten. Jézus pedig ezt tanította alapvető szükségleteinkkel kapcsolatban: „*Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek*” (Mt 6:33). A próféta által ezt is üzenté Isten: „*És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem*” (Jer 29:13).

Olvassuk el Mt 22:37-38, ApCsel 17:28, Ef 5:15-17 és Kol 3:23 verseit! Hogyan állítsuk Istent az első helyre az életünkben? Mit találunk ezekben az igékben ezzel kapcsolatban?

Az Urat keresők példái közül természetesen nincs tökéletesebb Jézusnál. Megváltónk számára mindenben Atyja állt az első helyen. Ez akkor mutatkozott meg egyértelműen először, amikor gyermekként Jeruzsálembe ment a páska ünnepére. Anyja kérdőre vonta a templomban, miután megtalálta, Ő pedig egy kérdéssel válaszolt neki: „*Hát nem tudjátok, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom*” (Lk 2:46, 49, ÚRK)? Jézus egész életében áhította az Atyával való kapcsolatot, ezt bizonyítja kitaró imaélete. Szokását a tanítványai sosem értették teljesen. Jézust a sötétség minden hatalma sem tudta elválasztani Atyjától, mert szokásává tette, hogy elszakíthatatlanul ragaszkodik hozzá. Mi is követhetjük Jézus példáját, ha eldöntjük, hogy teljes szívünkben, elménkben és lelkünkben szeretni fogjuk Istent (Mt 22:37). Imádkozással, az Ige tanulmányozásával, ha Jézus jellemét próbáljuk tükrözni minden dolgunkban, akkor szokásunkká válik, hogy Isten lesz az első az életünkben. Egy keresztény számára lehet ennél jobb életmód?

Tegyük fel magunknak a kérdést: valóban Isten áll az első helyen az életünkben? Honnan tudhatjuk?

MÁSİK SZOKÁS: VÁRJUK JÉZUS VISSZATÉRTÉT!

Olvassuk el Lk 12:35-48 szakaszát! A példázat értelmében hogyan viszonyuljunk Jézus második eljövételéhez? Miért kell minden tettünket annak fényében alakítani, hogy közeleg a második advent?

A sáfárságot szokásszerűen kell gyakorolnunk, mégpedig Jézus eljöveteleire gondolva. A hűtlen sáfárok jellemét, akik úgy tesznek, mintha hűségesek lennének, végül elárulják a cselekedeteik, a valóban hűségesek pedig úgy végzik feladataikat – vigyázva és szorgalmasan munkálkodva –, mintha Uruk jelen lenne. A jövőért élnek és hűségesen dolgoznak nap mint nap. *„Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztus is várjuk”* (Fil 3:20).

Ábrahám várta az alapokkal bíró várost (Zsid 11:10) és Krisztus eljövetelet is (Zsid 10:25). A bibliai hősök előre gondolkodtak, váraoztak, terveztek és készültek arra, hogy bármely pillanatban találkozzanak Jézussal. Nekünk is ki kell fejlesztenünk magunkban ezt a szokást, hogy biztos tekintettel a távolba lássunk, amikor az evangélium legcsodálatosabb eseménye bekövetkezik (Tit 2:13). Ahelyett, hogy néha-néha belepillantunk a próféciákba, folyamatosan várnunk, figyelünk és cselekednünk kell, mindig annak tudatában, hogy Krisztus visszajövetelével az öröklét vár ránk. Ugyanakkor kerülnünk kell a vad fantáziálgatást a végidei eseményekről! A második advent ígérete irányt ad az életünknek, helyes nézőpontot biztosít a jelenre és segít tudatában lenni annak, hogy mi az igazán fontos az életben. Ha sáfárként hozzászokunk, hogy várjuk Jézus visszajövetelét, tudni fogjuk kötelességünket és célunkat.

Krisztus keresztye kövezte ki számunkra az utat, hogy találkozhatunk a Megváltóval. Figyelni fogjuk a Szentírásban kinyilatkoztatott útjelzőket, amelyek mutatják, hogy Krisztus eljön az Atya és az angyalok dicsőségében (Mk 8:38). *„Mivelhogym nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók”* (2Kor 4:18).

Igen, a halál mindig jelenlévő valósága érzékelteti, mennyire korlátolt és átmeneti jellegű az idő, amit itt töltünk. Jézus második adventjének ígérete azonban azt is jelzi, hogy maga a halál is ideiglenes és átmeneti állapot. Jó Krisztus adventjének az ígéretében élni, ennek hatnia kell minden keresztyén sáfár életére. Tegyük egyszer és mindenkorra szokásunkká, hogy Krisztus eljöveteletét várva élünk, hiszen a nevünk is a várakozásunk valóságát tükrözi!

ÚJABB SZOKÁS: BÖLCS IDŐBEOSZTÁS

„Mert mi csak tegnapiak vagyunk és semmit nem tudunk, mert a mi napjaink csak árnyék e földön” (Jób 8:9).

Az órát megállíthatjuk, de az idő múlását nem. Az idő nem vár, szakadatlanul halad, még ha mi tétlenül, egy helyben toporgunk is.

A következő igeversek mit tanítanak földi életünk idejéről? Zsolt 39:5-6; 90:10, 12; Préd 3:6-8; Jak 4:14 Mi az alapvető üzenetük az időnk értékét illetően?

Fontos, hogy keresztényként jól sáfárkodjunk korlátozott mennyiségű és vissza nem kapható értékünkkel, az időnkkel. Ezért alakítsuk ki a bölcsek időbeosztás szokását, összpontosítunk arra, ami igazán fontos úgy most, mint az öröklétben! Arra fordítsuk időnket, amit Isten Igéje fontosnak mond, mert ha lejár, már nem hozhatjuk vissza. Amikor pénzt veszítünk, később visszakaphatjuk, talán még többet is, mint amennyit először veszítettünk. Az idővel azonban más a helyzet. Az elveszett pillanat örökre odalett. Könnyebb volna a tojást visszatölteni a héjába, mint a múltnak egyetlen pillanatát visszaszerzeni. Az idő az Istentől kapott egyik legdrágább értékünk. Mennyire fontos tehát szokásunkká tenni, hogy minden pillanatból a legtöbbet hozzuk ki!

„Időnk Istené. Minden pillanat az övé, és legünnepélyesebb kötelességünk, hogy az Ő dicsőségére használjuk. Egyetlen tőle kapott talentumunkkal sem fog szigorúbban elszámoltatni, mint az időnkkel. Az idő értéke felbecsülhetetlen. Krisztus minden pillanatot drágának tartott. Tartsuk mi is értékesnek a pillanatokot! Az élet nagyon rövid ahhoz, hogy értelmetlenül elfecséreljük. A kegyelemidő nem tart már soká, és e rövid idő alatt kell elkészülnünk az örökkévalóságra. Nincs vesztegetni való időnk. Nem tölthetjük az időt önző élvezetekkel, bűnös dolgokkal” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 236. o.).

„Jól gondoljátok meg azért, hogyan járjatok: nem mint esztelenek, hanem mint bölcsek. Áron is megvegyétek az alkalmat, mert a napok gonoszok” (Ef 5:15-16). Mire figyelmeztet itt Pál? Hogyan alkalmazhatjuk a tanácsát az életünkben?

TESTI, LELKI, SZELLEMI EGÉSZSÉGÜNK ŐRZÉSE

Kezdetben Isten tökéletesen egészségesnek teremtette az embert fizikailag, lelkileg és szellemileg egyaránt. Aztán a bűn mindent megrontott. Az evangélium jó híre azonban többek között az, hogy Isten helyre akarja állítani eredeti egészségünket.

Olvassuk el ApCsel 3:21 és Jel 21:1-5 szakaszát! Milyen reménységet találhatunk ezekben az igeversekben? Hogyan éljünk, miközben a végső gyógyulásra, helyreállításra várunk?

Amikor Krisztus a földön élt, fáradhatatlanul azon munkálkodott, hogy lelkileg, szellemileg és fizikailag gyógyítsa az embereket. Annak a helyreállításnak az előjele volt ez, ami az idők végén történik majd. Jézus gyógyító szolgálata bizonyítja, hogy Isten mindvégig a lehető legjobb egészségben szeretné látni az embert. Ezért a sáfárnak olyan szokásokat kell kialakítania, amelyek biztosítják értelmi, testi és lelki egészségét.

Először: értelmi képességeink is a használat során erősödnek, fejlődnek. Legyen szokásunk, hogy olyanokkal foglalkozunk, „*amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek*” (Fil 4:8). Az ilyen gondolatok békességet adnak (Ézs 26:3), és „*a szelíd szív élteti a testet*” (Péld 14:30, RÚF). Helyes értelmi szokásokkal erőnket a legjobb állapotban tarthatjuk.

Másodszor: azt jelzik a helyes egészségügyi szokások, mint például a testedzés és a megfelelő táplálkozás, hogy törődünk magunkkal. A testmozgás pl. csökkenti a stresszt, leviszi a vérnyomást, javítja a hangulatunkat. Olyan gyógyír ez, ami a boltok polcain sorakozó bármely csodaszernél jobban gátolja az öregedést.

Harmadszor: a sáfár jó szokásokat alakít ki lelki táplálása érdekében is. Lélekben forduljunk Isten felé (Zsolt 86:4-5) és várjunk a szabadítására (Zsolt 62:6)! Virulni fogunk, ha az igazságban járunk (3Jn 3), és feddhetetlenül megőrizzük bennünket eljövételére az Úr Jézus Krisztus (1Thessz 5:23).

Gondolkodjunk el a szokásainkról! Hogyan hatnak a lelki, fizikai és mentális egészségünkre? Van, amin esetleg változtatni kell, hogy valamelyik területen fejlődjünk? Milyen döntéseket kell hozni ahhoz, hogy javítsunk az életminőségünkön, miközben a végső helyreállításra várunk?

KÖVETKEZŐ SZOKÁS: AZ ÖNFEGYELEM

Az önuralom az egyik legfontosabb jellemvonás, amivel a sáfár rendelkezhet. „*Mert nem a féltékenység lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét*” (2Tim 1:7, ÚRK). A *sophronismos* görög szó, amit úgy fordítunk, hogy „józanság”, egyedül itt fordul elő az Újszövetségben. Arra utal, hogy az ember kiegyensúlyozott, egészséges gondolkodással azt teszi, ami helyes, nem tér el Isten elveitől. Az önfegyelem segíthet megkülönböztetni a jót a rossztól (Zsid 5:14), felmérni az aktuális élethelyzeteket, a végkifejlettől függetlenül nyugodtan, szerényen ellenállni minden nyomásnak és csábításoknak. Dániel kitartott a jó mellett az oroszlánok között is, ellentétben Sámsonnal, aki önző módon élt, kevés ellenállást tanúsított és aligha volt józan ítélőképessége. József is a helyes utat követte Potifár házában, nem úgy, mint Salamon, aki átvette az idegen istenek imádatát (1Kir 11:4-5).

Olvassuk el 1Kor 9:24-27 szakaszát! Mit mond itt Pál az önfegyelmről? Állítása szerint mi forog kockán ezzel kapcsolatban?

„A világban az egyéni vágyak kielégítése a cél. Rengeteg a tévedés és a hamis állítás. Sátán még több csapdát állít fel a lelkek elpusztítására. Mindazoknak, akik istenfélelemmel szentségre törekszenek, meg kell tanulniuk a mértékletesség és az önuralom leckéit. Az étvágyat, a szenvedélyeket az értelem magasabb rendű erejének kell alávetni. Ez az önfegyelem létfontosságú ahhoz a szellemi erőhöz és lelki érzékenységhez, ami képessé tesz minket arra, hogy Isten szavának szent igazságait megértsük és gyakoroljuk” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 74. o.).

Az önuralom rendszeres gyakorlással fejleszthető. Isten arra hív, hogy minden tettünkben szentek legyünk (1Pt 1:15), gyakoroljuk magunkat a kegyességben (1Tim 4:7).

A sáfárnak a legkiválóbb atlétákhoz és zenészekhez hasonlóan kell gyakorolnia az önuralmat. Isten erejéből, de szorgalmas erőfeszítéssel neveljük magunkat mindarra, ami valóban számít!

Hogyan tanulhatjuk meg alárendelni magunkat Isten hatalmának, aki egyedül képes önuralomhoz segíteni? Miért elengedhetetlen az önfegyelem ahhoz, hogy hűséges, istenfélő sáfárként éljünk a bűnös, romlott világban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Énókhnak és Noénak is szokása volt, hogy Istennel jártak olyan korban, amikor csak kevesen maradtak hűségesek a kicsapongások, az anyagiasság és erőszak közepette (1Móz 5:24; 6:9). Ők megértették és elfogadták Isten kegyelmét, ezért jó sáfároknak bizonyultak: kiválóan kezelték javaikat és oldották meg a rájuk bízott feladatokat. A korszakok során sok olyan Istenhez hűséges ember élt, mint Énókh és Noé. Dánielről és barátairól ezt a feljegyzést találjuk: „Megértették, hogy csak tiszta értelemmel és krisztusi jellemmel képviselhetik az igaz valóságot a pogányság hamis tanításai között. Maga Isten volt a tanáruk. Szüntelen imádkoztak, lelkiismeretesen tanultak, a Láthatatlannal kapcsolatban voltak; Istennel jártak, mint Énókh” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 301. o.). Istennel járnunk: ebbe minden beletartozik, amit a sáfár tesz, Istennel él itt, a földön életének minden napján. A bölcs sáfár megszokott módon Istennel jár a romlott világban, mert csakis a vele való kapcsolat őrizheti meg attól, hogy az uralkodó gonosz áramlatok magukkal sodorják.

Hűséges sáfárnak lenni azt is jelenti, hogy minden jóra nyitottan élünk, ami az Istennel való megbékéléssel kezdődik (Am 3:3). Krisztusban kell járnunk (Kol 2:6), új életben (Róm 6:4), szeretetben (Ef 5:2), bölcsességben (Kol 4:5), igazságban (Zsolt 86:11), világosságban (1Jn 4:7), feddhetetlenségben (Péld 19:1), az Ő törvényében (2Móz 16:4), jó cselekedetekben (Ef 2:10), méghozzá egyenes ösvényen (Péld 4:26)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Fogalmazzuk meg, mit jelent az alázat, és milyen szerepe van a sáfár életében (Mt 11:29; Ef 4:2; Fil 2:3; Jak 4:10)! Miért fontos, miközben Istennel járunk (Mik 6:8)?
2. Beszéljük meg a csoportban, hogy milyen módszerekkel segíthetünk azoknak, akik rossz vagy egyenesen önromboló szokások csapdájában vergődnek? Mit tehetünk a gyülekezetben ezeknek az embereknek a gyógyulásáért?
3. A tanulmányunkban említettekén kívül még milyen jó szokásokat kell gyakorolnia a keresztyén sáfárnak? Lásd például Tit 2:7, Zsolt 119:172 és Mt 5:8 verseit!
4. Beszéljünk még az időről és az idővel kapcsolatos gondolatokról! Látszólag miért repül úgy az idő? Hogyan érthetnénk meg egyáltalán, hogy mi az idő? Miért kell jól sáfárkodni a viszonylag rövid idővel, ami rendelkezésünkre áll a földön?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:
BEFEJEZZÜK ÉS KEZDJÜK

Itt fejezzük be napjaink,
itt kezdjük újra mind.
Letesszük a terheinket,
és felvesszük megint.

Sokszor nehéz továbbmenni,
de mégis menni kell.
Itt sírjuk a könnyeinket,
és itt morzsoljuk el.

Itt hozzuk tévedéseink,
s miattuk fáj a szív;
de kegyelmes a mi Urunk,
és megbocsátja mind.